

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2075/2563

บริษัท บ. หรือ ธนาคาร ม. โจทก์ นาง ภ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 95, ป.พ.พ. มาตรา 193/17, ป.พ.พ. มาตรา 448, ป.วิ.พ. มาตรา 172, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31

ย่อ / หลักกฎหมาย

ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการโอนกิจการของธนาคาร ม. ให้แก่ธนาคาร ก. กำหนดการโอนกิจการ ให้โอนสินทรัพย์และหนี้สินทั้งหมดของโจทก์โดยให้ดูแลลูกหนี้เจ้าหนี้ นั้น ให้ได้รับสิทธิประโยชน์ตามที่พึงได้โดยครบถ้วนและให้ทำหนังสือสัญญาก่อนดำเนินการโอน หนังสือสัญญาการโอนสินทรัพย์และหนี้สินระหว่างโจทก์กับธนาคาร ก. ีระบุนรายละเอียดเกี่ยวกับข้อตกลงรับโอนสินทรัพย์และหนี้สิน ส่วนในเรื่องพนักงานของโจทก์นั้นตามข้อ 4 ก็เพียงแต่ระบุว่า "ก." ยินดีรับพนักงานของโจทก์ทุกคนที่สมัครใจทำงานกับ "ก." หรือบริษัทในเครือหลักเกณฑ์ และหรือเงื่อนไขในการจ้าง "ก." จะพิจารณาตามความเหมาะสม ย่อมแสดงให้เห็นว่าโครงการโอนกิจการดังกล่าวโจทก์โอนเฉพาะสินทรัพย์และหนี้สินแก่ธนาคาร ก. เท่านั้น ส่วนในเรื่องพนักงานของโจทก์ เป็นกรณีที่พนักงานโจทก์แต่ละรายจะต้องดำเนินการต่อไปและสมัครใจที่จะเป็นพนักงานของธนาคาร ก. ภายใต้เงื่อนไขหลักเกณฑ์ที่ธนาคารผู้รับโอนพิจารณาก่อน จึงจะถือว่าเป็นพนักงานของธนาคาร ก. ดังนั้น สิทธิความเป็นนายจ้างของโจทก์กับพนักงานโจทก์จึงหาได้โอนไปยังธนาคารผู้รับโอนด้วยไม่ ยิ่งพิจารณาจากตำแหน่งของจำเลยที่ดำรงตำแหน่งเป็นรองกรรมการผู้จัดการโจทก์ด้วยแล้ว ถือว่าเป็นตำแหน่งผู้บริหารระดับสูง จึงเป็นที่ชี้ชัดว่าจำเลยไม่ได้โอนไปเป็นพนักงานของธนาคาร ก. ดังนั้น สิทธิหน้าที่ตามสัญญาจ้างระหว่างโจทก์กับจำเลยมีอยู่ต่อกันเช่นใดก็ยังคงเป็นไปตามนั้น หากจำเลยกระทำการไม่ถูกต้องในระหว่างที่เป็นลูกจ้าง โจทก์ย่อมมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยรับผิดชอบค่าใช้จ่ายได้ การที่โจทก์ฟ้องว่าระหว่างทำงานจำเลยทุจริต ปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติโดยมิชอบด้วยกฎหมาย คำสั่ง ระเบียบ และข้อบังคับเกี่ยวกับการให้สินเชื่อของโจทก์ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย อันเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ซึ่งเป็นนายจ้าง และเป็นการกระทำที่ผิดสัญญาจ้าง ย่อมเป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์แล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคำฟ้องของโจทก์บรรยายให้เห็นชัดแจ้งแล้วว่าโจทก์มีคำสั่งแต่งตั้งให้จำเลยเป็นคณะกรรมการพิจารณาให้สินเชื่อชุดบริหาร มีอำนาจพิจารณาอนุมัติสินเชื่อและต่ออายุสัญญาให้สินเชื่อแก่ลูกค้าภายในวงเงินที่จำกัด แต่จำเลยอนุมัติสินเชื่อแก่ลูกค้าของโจทก์เกินกว่าอำนาจของตน ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ซึ่งเป็นสภาพแห่งข้อหา โดยมีข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่าการกระทำของจำเลยเป็นการไม่ปฏิบัติตามประกาศและคำสั่งของธนาคารแห่งประเทศไทย และคำสั่ง ระเบียบ และข้อบังคับของโจทก์ ในส่วนเรื่องการอนุมัติสินเชื่อของจำเลยเป็นการอนุมัติเร่งด่วนหรือไม่ ชัดแย้งกับข้อเท็จจริงในเอกสารท้ายคำฟ้องหรือไม่ อำนาจหน้าที่ระหว่างผู้บริหารระดับสูงของโจทก์กับจำเลยมีขั้นตอนปฏิบัติอย่างไร จำเลยทำละเมิดหรือผิดสัญญาจ้างอย่างไร ก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์เพียงใด เป็นเพียงรายละเอียดที่ศาลแรงงานกลางอาจหาข้อเท็จจริงดังกล่าวได้จากพยานหลักฐานของโจทก์และจำเลยในชั้นพิจารณา คำฟ้องของโจทก์จึงแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31

คำฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม คดีนี้ เมื่อคดีที่ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ และคดีอาญาที่ศาลอาญากรุงเทพใต้ มีข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แห่งการกระทำเดียวกัน ประกอบกับคำฟ้องโจทก์ที่ว่า ระหว่างทำงานจำเลยทุจริตปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติโดยมิชอบด้วยกฎหมายและคำสั่ง ระเบียบ และข้อบังคับเกี่ยวกับการให้สินเชื่อของโจทก์ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย โด

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 7,351,675,616.44 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 4,198,000,000 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้อยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยชำระเงิน 4,198,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2547 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่ดอกเบี้ยที่คำนวณดังกล่าวถึงวันฟ้อง (วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2557) ต้องไม่เกินจำนวนตามคำขอในคำฟ้อง จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริง และข้อเท็จจริงยุติตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3712/2561 ซึ่งเป็นคำพิพากษาของศาลฎีกาในคดีหมายเลขดำที่ พ.1/2556 คดีหมายเลขแดงที่ พ.20/2558 ของศาลแพ่ง อันเป็นคดีที่พนักงานอัยการยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินของจำเลยซึ่งเป็นผู้คัดค้านที่ 1 ในคดีดังกล่าวตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 และการกระทำ อันเป็นมูลเหตุในการยื่นคำร้องนั้นเป็นการกระทำเดียวกันกับมูลเหตุในคดีนี้ว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์ เดิมใช้ชื่อว่าบริษัทธนาคาร ม. จำเลยเป็นลูกจ้างโจทก์ตั้งแต่ปี 2513 ลาออกในปี 2541 ตำแหน่งสุดท้ายเป็นรองกรรมการผู้จัดการ โจทก์มีคำสั่งที่ 10/2531 เรื่อง คู่มือการปฏิบัติงานสาขา และคำสั่งคณะกรรมการบริหาร ที่ 2/2534 เรื่อง การพิจารณาอนุมัติให้สินเชื่อ วันที่ 4 ตุลาคม 2532 ธนาคารแห่งประเทศไทยมีประกาศ เรื่อง การให้สินเชื่อในลักษณะที่เล็งเห็นได้ว่าจะเรียกคืนไม่ได้ และวันที่ 6 ตุลาคม 2535 ธนาคารแห่งประเทศไทยมีหนังสือถึงธนาคารพาณิชย์ทุกแห่งแจ้งเตือนเรื่องการให้สินเชื่อเพื่อการซื้อขายหุ้นเป็นธุรกิจที่มีความเสี่ยงสูง ขณะจำเลยเป็นลูกจ้างของโจทก์ จำเลยเป็นหนึ่งในคณะกรรมการพิจารณาให้สินเชื่อชุดบริหาร มีอำนาจพิจารณาอนุมัติสินเชื่อทุกประเภทที่ปรากฏในงบดุลและนอกงบดุลรวมวงเงินไม่เกินบุคคลละ 120 ล้านบาท โดยสินเชื่อที่ปรากฏในงบดุลต้องไม่เกินบุคคลละ 60 ล้านบาท รวมถึงการอนุมัติต่อสัญญาการให้สินเชื่อภายในวงเงินดังกล่าว สินเชื่อที่เกินวงเงินให้เสนอคณะกรรมการบริหารเป็นผู้พิจารณา แบบพิมพ์ที่ขอใช้สินเชื่อ ประกอบด้วยคำขออนุมัติสินเชื่อและใบขวง (ใบสั่งการให้สินเชื่อหรือใบเสนอสินเชื่อ) วันที่ 19 ตุลาคม 2538 ถึงวันที่ 30 ตุลาคม 2540 จำเลย นายอุทัย และนายมานะ ในฐานะคณะกรรมการพิจารณาให้สินเชื่อชุดบริหารร่วมกันลงลายมือชื่อในแบบพิมพ์คำขออนุมัติสินเชื่อและใบขวงที่มีการทำเครื่องหมายในกรอบสี่เหลี่ยมหน้าข้อความ "อนุมัติ" ในการให้สินเชื่อแก่ลูกหนี้กลุ่มของนายสุเทพ รวม 8 บัญชี เป็นเงิน 5,195,000,000 บาท โดยคณะกรรมการพิจารณาให้สินเชื่อชุดบริหารอนุมัติเกินวงเงินที่กำหนดและให้ลูกค้าเบิกเงินใช้ก่อนที่คณะกรรมการบริหารอนุมัติ ซึ่งการอนุมัติครั้งหลังจากนั้น ลูกค้ำดังกล่าวมีหนี้ค้างชำระเป็นจำนวนมาก ไม่อาจชำระหนี้ครั้งก่อนได้ตามกำหนด ทั้งการกู้ก็เพื่อนำไปใช้ในการซื้อขายหลักทรัพย์ โดยลูกค้ำมียอดหนี้ค้างชำระ ณ วันที่ 31 มีนาคม 2541 เป็นเงิน 4,198,000,000 บาท อันเป็นการดำเนินการที่ขัดต่อประกาศ

ธนาการแห่งประเทศไทย เรื่องการให้สินเชื่อในลักษณะที่เล็งเห็นได้ว่าจะเรียกคืนไม่ได้ และไม่
เป็นไปตามคำสั่งคณะกรรมการบริหารของโจทก์ที่ 2/2534 เรื่องการพิจารณาอนุมัติให้สินเชื่อ จาก
การกระทำดังกล่าว พนักงานอัยการฟ้องจำเลยกับพวกเป็นคดีอาญาแต่จำเลยหลบหนี ศาลอาญา
กรุงเทพได้ออกหมายจับจำเลยในวันที่ 25 ธ

องค์คณะ

วาสนา หงส์เจริญ · วุฒิชัย หรุจิตตวิวัฒน์ · เอกศักดิ์ ยันตรปกรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2075/2563>